

Sygn. akt I ACz 1162/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w I Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Artur Kowalewski /spr./

Sędziowie: SSA Marta Sawicka

SSA Eugeniusz Skotarczak

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2012 r. w Szczecinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuraturze Rejonowej wM. i (...) Biuru (...)

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Gorzowie Wlkp. z dnia 4 października 2012 r., sygn. akt I C 114/11

p o s t a n a w i a :

uchylić zaskarżone zarządzenie.

SSA M. Sawicka SSA A. Kowalewski SSA E. Skotarczak

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, wydanym na podstawie art. 130 § 2 k.p.c., Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Gorzowie Wlkp. zwrócił pozew A. T., z uwagi na nieuiszczenie należnej opłaty sądowej.

Zarządzenie to zaskarżył zażaleniem powód, wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu powołał się na okoliczności, świadczące w jego ocenie o bezzasadności orzeczeń Sądu I instancji, którymi nie zostały uwzględnione w całości jego kolejne wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda okazało się uzasadnione i to niezależnie od oceny podniesionej w nim argumentacji.

Analiza akt sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż w jej przebiegu brak było jakichkolwiek podstaw do wydania w dniu 4 października 2012 r. zarządzenia w przedmiocie zwrotu pozwu, a to z tego względu, że w obrocie prawnym funkcjonuje wydane już w tym przedmiocie zarządzenie referendarza sądowego z dnia 1 sierpnia 2011 r. (k.55). Tego rodzaju wniosku nie podważa fakt wniesienia przez powoda sprzeciwu od tego zarządzenia. Na tle dyspozycji art. 398²² § 2 k.p.c. nie może budzić wątpliwości pogląd, że orzeczenie (zarządzenie) referendarza sądowego traci moc tylko w przypadku skutecznego wniesienia skargi. Tymczasem w niniejszej sprawie kwestia ta nie została do dnia dzisiejszego przesądzona. Zauważyć bowiem należy, że w punkcie II postanowienia z dnia 11 czerwca 2012 r. skarga powoda na zarządzenie referendarza została odrzucona (k. 146). Odpis tego orzeczenia powód otrzymał w dniu 22 czerwca 2012 r. (k. 149), zaś w dniu 29 czerwca 2012 r. (k. 150), a zatem z zachowaniem terminu przewidzianego

w art. 394 § 2 k.p.c., złożył pismo, w którym jednoznacznie wskazał, że zaskarża: „odrzucenie zażaleń”. Wprawdzie jego literalna treść mogłaby sugerować, że intencją powoda było zaskarżenie wyłącznie orzeczenia z punktu I tego postanowienia, w którym istotnie jedno z jego zażaleń zostało odrzucone, jednak przeciwko tego rodzaju wnioskowi przemawia nie tylko użyta liczba mnoga : „zażaleń”, ale przede wszystkim analiza sposobu uczestnictwa powoda w procesie, w trakcie którego zaskarżał praktycznie wszystkie czynności podejmowane w sprawie. Winno to prowadzić, zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, że pismo to należy zakwalifikować – przy uwzględnieniu dyspozycji art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c. - jako zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi, a w konsekwencji powinny zostać wdrożone czynności zmierzające do usunięcia jego braków formalnych, których realizacja stanowić musi przedmiot zasadniczego zainteresowania Przewodniczącego w Sądzie I instancji w toku dalszego procedowania w tej sprawie.

Niezależnie od wskazanych wyżej okoliczności samoistnie skutkujących koniecznością wyeliminowania zaskarżonego zarządzenia, umknęło Przewodniczącemu w Sądzie I instancji to, że nawet gdyby hipotetycznie uznać wzmiankowane postanowienie z dnia 11 czerwca 2012 r. za prawomocne, to tym samym ostateczne byłoby również zarządzenie referendarza sądowego z dnia 1 sierpnia 2011 r. Także zatem i z tej przyczyny wydanie zaskarżonego zarządzenia było niedopuszczalne.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c.

SSA M. Sawicka SSA A. Kowalewski SSA E. Skotarczak